

למעשה

מעשה למעשה

הטיטולים שנקנו בטעות

מעשה שהיה ביהודי יקר אב למשפחה מרובת ילדים (16 נפשות בלי עין הרע) שבתו קנתה יום אחד טיטולים, והיא היתה צריכה לקנות מידה 3 וקנתה מידה 4+ ולא די שהיא קנתה חבילה אחת אלא היא קנתה שתי חבילות. וכידוע שעל פי החוק אי אפשר להחזיר מוצרי תינוקות כך שלא היה לו מזה לעשות בטיטולים האלו.

והנה דרכו של אותו יהודי לקבל את הכל באמונה שלימה שהכל משמים והכל בהשגחה פרטית וכך עשה גם הפעם.

אך בתו הסתקרנה באופן מיוחד לראות האיך יפול דבר ואיך יגלגל ה' את הדברים. והשגחת ה' לא איחרה מלבוא.

חבירו ורעו הטוב סיפר לו שבדיוק רעיתו ביקשה ממנו לקנות לה טיטולים והוא לא היה לו כח ללכת בשעת לילה מאוחרת ולקנות טיטולים בלבד.

ומצד שני לחכות למחר גם לא היה אפשר כי נגמרו להם כל הטיטולים ומה יקרה אם יהיה צורך להחליף לילד באמצע הלילה.

והוא התפלל לה' מעומק הלב.

ואז בדיוק חבירו שאל אותו האם יש לו מה לעשות בטיטולים מידה 4+ שבתו קנתה בטעות.

והוא שאלו מנין לך בדיוק שאני צריך ואז הוא הבין את גודל עומק השגחתו של ה' שמסבב שהשני יקנה בכדי שיהיה לו טיטולים ללילה ולא יצטרך ללכת

ואת זה הוא מיד הלך לספר לביתו את עומק המחשבות והשגחה של בורא עולם.

(הרב פנחס זרביב מכוון למעשה)

מאמר מרכזי הרב פנחס זרביב

"וידם אהרן" (י, ג) כתב בספר "פרחי שושנה": שמעתי מפי אדמו"ר מרן ה"חפץ חיים", למה נאמר כאן בלשון הזה "וידם אהרן" ולא ויחריש אהרן וכדומה.

לפי שבן אדם גם כאשר הוא מחריש, אפשר להכיר את מצב רוחו מתוך הבעת פניו. ואילו על דומם אין להכיר שום דבר, ואין חיצוניותו מעידה כלל על פנימיותו. מדרגתו של אהרן באותה שעה היתה בכחית 'דומם', שלא היה ניכר עליו שום שמץ של אבילות, אפילו רק באיזו העווית פנים או בדומה לזה.

פעם אירע אסון לסוחר אחד מנכבדי העיר בריסק, רבי אברהם שמו, שנטרפו ספינותיו בים ורוב רכושו ירד לטמיון, וכשהגיע הידיעה על כך לפקיד שניהל את עסקיו חשש לבשר לאדוניו על האסון בן יבולע לו. הלך האיש לשאול את הרב דמתא, רבי יוסף דב סולובייצק, כדת מזה לעשות. אמר לו רבי יוסף דב: הנח בידי את המברק ואל תאמר לו מאומה.

שלח הרב מבריסק לקרוא לרבי אברהם שיבוא אליו, וכשנכנס רבי אברהם לבית הרב מצאו לומד ומתייגע במסכת ברכות פרק "הרואה" נתמלא סקרנות ושאל את הרב מבריסק מה יש להתייגע באגדתא. השיבו רבי יוסף דב: תמהני, איך חייבו חז"ל (ברכות נד.) לברך על הרעה ממש כשם שמברכין על הטובה, ולא עוד אלא בשמחה. התלהב רבי ואמר: בשביל המאמין שהכל משמים, וכל מאי דעביד רחמנא לטב עביד, אין זו רבותא. כשראהו רבי יוסף דב בהתלהבותו, קם והושיט לו את המברק. כשראה הסוחר את הכתוב בו, התעלף וכרע תחתיו ורק בקושי השיבו את רוחו.

לאחר מספר ימים הלך רבי יוסף דב לבקר את אותו סוחר בביתו. שאל אותו האיש: מהי אם כן כוונת חז"ל?

השיבו רבי יוסף דב בדרך צחות: חייב אדם - האדם נשאר חייב תמיד בקיום דבר זה, כי אמנם אין זו מילתא זוטרתא לקבל בשמחה את רעתו.... (פרחי שושנה)

ניתן לשמוע את שיעורי הרב פנחס זרביב שליט"א בקול הלשון 0722741111

"ואת החזיר כי מפריס פרסה הוא ושוסע שסע פרסה והוא גרה לא יגר
טמא הוא לכם" (י"א, ז')

לכאורה יפלא מדוע בכל בעלי החיים הטמאים החלה התורה בציון סימן
טהרתם ולא בסימן טומאתם. הנה בחזיר נאמר תחילה "כי מפריס פרסה
הוא ושוסע שסע פרסה", שהוא סימן הטהרה שבו, ורק לאחר מכן נאמר
"והוא גרה לא יגר", שזו סיבת טומאתו. הלא היה מן הראוי יותר לומר את
סיבת טומאתו בלבד, בלי לציין את סימני הטהרה שבו. וכן מוצאים אנו
בגמל, שם נאמר תחילה "כי מעלה גרה הוא" ורק לאחר מכן "ופרסה איננו
מפריס". כך גם בשפן ובארנבת.

אלא כותב על כך הכלי יקר וז"ל: "וביאור ענין זה, שסימן טהרה
שבכולם מוסיף טומאה על טומאתו, כדרך שאמרו בעשו (ב"ר סה, א)
שנמשל לחזיר שפושט את טלפיו להראות כאילו כשר, ותוכו מלא תוך
ומרמה, וזה מורה על כל מי שאין תוכו כשרו, כמידת הצבועים המראים את
עצמם כשרים, והמה בלי ספק גרועים מן הרשע הגמון שתוכו וברו שוין
לרעה... ועל כן הפרסת פרסה בחזיר הוא סימן טומאה, לפי שבפרסה זו הוא
יכול להטעות הבריות ולהראות כאילו הוא כשר, וכן בהפך זה בגמל ושפן
וארנבת.

"ואף על פי שכל מידות אלו אינן שייכות בבהמות, מכל מקום הם מולידיים
תכונה רעה זו בגוף האוכלם, כי כל אוכלם יאשמו, להיות מן כתות הצבועים
המראים את עצמם כשרים כמו עשו וחבריו".

לפעמים אנו נתקלים באדם שהוא שונא דת ורשע להכעיס, המתרחק מכל
דבר שרוח קודש בו, אך בד בבד אין הכרח כלל שיהיה אדם זה רע ואכזר
לזולתו. אדרבה, לעתים נבחין שיש בו רגשות עדינים לנימוס ודרך ארץ,
רחוק ממידת הכעס, מדבר במתינות, חולק כבוד לזולת, רגיש לצער בעלי
חיים. ויהיו שיתמהו היתכן כדבר הזה? כיצד יתכן שאותו אפיקורס,
בעניינים שבין אדם לחברו יתעלה ממקצת אנשים שומרי מצוות?!

ואכן, לכאורה דבר זה תמוה עד מאד ויש בו סתירה מיניה וביה. הרי שורש
הנהגת בין האדם לחברו הוא הכרת הטוב, וקל וחומר לא לבעוט ולהתכחש
למי שהטיב עמו. אם כן כיצד יתכן שיהיה אדם רגיש לכבוד חברו שהטיב
עמו הטבה כלשהי, ובד בבד יתכחש למי שהעניק לו את החיים עצמם?
כיצד יתכן שיהא בעל נימוסין ודרך ארץ לזולת ובד בבד יבזו וילעג למסורת
אבותיו ואבות אבותיו אשר בנאמנות ובמסירות שמרו על קיום מצוות?
איך יהיה לבו רגיש לכבודן של שאר הדתות ולבו פתוח לרחוש לבני
האומות כבוד ויקר על שמקדישים חייהם לקיום דתם, ומאידיך יבזו וישפיל
דת אבותיו, דת האמת?

הדבר נראה מופרך ומזויף מתוכו ומלא סתירות, אבל על כל פנים זו
מציאות חיה הנגלית לנגד עינינו, שאותו כופר ומין נראה כאדם מעולה
בעניינים שבין אדם לחברו.

והפליאה גדולה עוד יותר, הרי אדם זה לא חונק על עבודת המידות, הוא
לא הגה בספרי מוסר, וכמובן לא התפלל לזכות לכך. כל חייו חי הוא חי
גוי, מטמא גופו ונפשו במאכלות אסורות, אשר על האוכלם נאמר
שתיוולד בו מידת אכזריות ושאר מידות רעות, ומכל מקום לעינינו נראה
שהוא בעל מידות טובות. הכיצד יתכן הדבר? מהו סוד העניין?

על כך כתב רבינו הגר"א (משלי יא, יט) "רוב המינים טובים בטבע.. כי
זולת זה אי אפשר להם להדיח" זהו פתרון המחזה. כח הרע והטומאה
שבבריאה, עיקר רצונו ותפקידו לנתק את האדם ממקור החיים מה'
ומתורתו, לכבות בו את ניצוץ ההשתוקקות הפנימית להידבק בה'. דרכו
של כח הרע והטומאה לחדור לתוככי לבות בני אדם, על ידי שלוחיו, המה
המינים והכופרים החיים עמנו פה בעולם הזה. מה עושה היצר כדי לבלבל
ולהדיח את לב בני האדם? הוא מעמיד מין וכופר אשר מוזג וטבעו
משובח ומשקיע בו עמל ויגיעה רבה כדי להעמיד דמות 'חיובית' שכזו,
עד שלרוב בני האדם מהמון העם נראה אותו מין וכופר כאיש רם מעלה
במידותיו.

אך עם זאת, מוסיף רבינו הגר"א ואומר: "רק הצדיקים העוסקים בתורת
ה' ויודעים דרכי ה', המה יכירו פיתויו שדבריו סרים מדברי ה'".

נמצא אפוא, כי מקור חיותם ושורש יניקתם של כל אותם מינים ורשעי
ה' אשר הם 'טובים בטבע', הוא בהיותם משרתים את הרע ותכליתו.
נמצא כי ה'טוב' שבהם הוא בעצם 'רע' שהרי ה'טוב' הזה כל תכליתו
ומגמתו לבלבל את דעת הבריות ולהדיחם אל הרע. ואכן הצדיקים יכינו
ויכירו את הסתירות והשקר שבהם.

והן הן דברי בעלי ה"כלי יקר" הנ"ל, אשר כמו בעלי החיים הטמאים,
שדווקא סימני הטהרה שבהם, אשר על ידם הם מנסים להערים על בני
האדם ולהראות כי כביכול כשרים הם, הם המה סימני הטומאה שלהם!
(שנים מקרא)

כתב הרב מרדכי מלכא שליט"א (הו"ד באספקלריא שמיני תשפ במדור מעדני מלך)

דרשת הו"ל שמאכלות אסורות מטמטמות הלב:

והן הדברים אשר הו"ל דרשו הפסוק מדוע כתוב ונטמתם בלי אל"ף במסכת יומא (לט.): "תנא דבי רבי ישמעאל עבירה מטמטמת לבו של אדם, שנאמר (ויקרא י"א, מ"ג): 'ולא תטמאו בהם ונטמתם בהם' - אל תקרי ונטמתם אלא ונטמטם". וביאר בספר החינוך (מצווה שס"ב): "משרשי המצווה, לפי שענין הטומאה ידוע לחכמים שיחליש כח הנפש השכלית וערבב אותה ויפריד בינה ובין השכל עליוני השלם והתי נפרדת עד אשר תטהר, וכמו שכתוב בענין הטומאה (שם): 'ולא תטמאו בהם ונטמתם בהם', ודרשו זכרונם לברכה (יומא לט.) ונטמתם בהם, כלומר שמעינות השכל מטמטמים בטומאה".

ונראה לבאר, שבכלל תירוץ הגמרא מתבאר גם כפל הלשון 'ולא תטמאו' ונטמתם, שהכוונה על שני דברים, בתחילה על טומאה ואח"כ על טמטום המוח של האדם. וממילא מיושבת גם הקושיה השנייה, שהרי כתוב 'ולא תטמאו את נפשותכם' והמכוון שיש טומאת הגוף, אך יש גם טמטום הנפש ועל החלק הרוחני של נשמות האדם אשר היא חלק אלו-ק ממעל התורה מנמקת, כיוון שאני קדוש אל תטמאו את הנפש שהוא חלק האלוהי.

מעשה כיצד יצא אלישע לתרבות רעה בגלל מאכלות אסורות:

ועד כמה חמור העניין של אכילת מאכלות אסורות או אפילו להריח בהם, נלמד מהמובא בירושלמי (חגיגה פ"ב ה"א) "א כשהייתה אמו של אלישע בן אבויה מעוברת ממונו עברה לפני עבודה זרה והריחה מאותו המין ואכלה והיה אותו המין מפעפע בגופה כעכנאי והשפיע על העובר. צא וחשוב, לאחר שגדל אלישע בן אבויה ונהיה לגדול בתורה והיה מן הארבעה שנכנסו לפרד"ס והיה רבו של רבי מאיר בעל הנס, בכל זאת נשאר בו הארס של אותה אכילה, ואף שלא הייתה זו אכילה שלו אלא של אמו, ואף שהייתה זו אכילה של היתר, שכן שנינו יומא (פב.): "מעוברת שהריחה מאכילין אותה אפילו ביום הכיפורים" - בכל זאת נתערב הארס בדמו ובנפשו, נולד עמו וגדל עמו, עד שהבשילו פירותיו ונעשה 'אחר'.

והוסיף על כך הפרי חדש ודיבר כבר על בני דורו וכתב בספר 'פרי חדש' על יו"ד (סו"ס פ"א ס"ק כ"ו): "וכן התינוק בעצמו כו' דאעפ"י שקטן אוכל נבלות אין מצווין להפרישו, היינו מעיקר דינא, אבל מ"מ יפרישוהו, מפני שמוזיק לו בזקנותו, שגורם לו טבע רע וסופו לצאת לתרבות רעה. ולפי שבזמנינו זה אין נוהרים מעניינים אלו, רוב הבנים יוצאין לתרבות רעה ורובם הם עוי פנים שבדור ואין יראת ה' נוגעת בלבם ואף אם יוכיחום על פניהם לאו בר קבולי מוסר נינהו"...

ושואל רבנו עובדיה ספורנו זצ"ל (ויקרא יא ב) מדוע נסמכה פרשת מאכלות האסורות לפרשת חנוכת המשכן?

אלא מבאר הספורנו שבאה התורה ללמדנו שאמנם המשכן הוא מקום השראת השכינה אבל המטרה הסופית היא שהשכינה תשרה בליבו של כל יהודי ויהודי, כמו שדרשו הו"ל (הובא בנפש החיים שער א' פ"ד בהגה אומר הרב חיים מולאוויץ) על הפסוק 'ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם' (שמות כה ח) "בתוכו" לא נאמר אלא "בתוכם" לומדים מכאן בתוכו של כל עם ישראל, בתוך ליבו של כל יהודי ויהודי זה מקום השראת השכינה, ולכן נסמכה פרשת איסור המאכלים האסורים והטמאים לפרשת המשכן לומר לך שהתנאי שבורא עולם ישרה את קדושתו וברכתו בתוך כל יהודי ויהודי רק אם נשמור על קדושת המאכלים ולא נטמא חלילה במאכלים לא טהורים, כי מי שאוכל מאכלים האסורים הוא מסלק את הקדושה והברכה ממנו.

הגמרא אומרת (יומא דף לט.): תנא דבי רבי ישמעאל: עבירה מטמטמת לבו של אדם שנאמר "ונטמתם בהם", (ויקרא יא, מג): אל תקרא "ונטמתם" אלא אלא "ונטמטם". תנו רבנן: "ולא תטמאו בהם ונטמתם בהם" אדם מטמא עצמו מעט - מטמאין אותו הרבה מלמעלה, בעולם הזה - מטמאין אותו לעולם הבא, תנו רבנן: "והתקדשתם והייתם קדושים" אדם מקדש עצמו מעט - מקדשין אותו הרבה, מלמטה - מקדשין אותו מלמעלה, בעולם הזה - מקדשין אותו לעולם הבא.

ומבאר ה"אור החיים" הקדוש (ויקרא יא מג) כאשר הזהירה התורה על מאכלות אסורות, נאמר, "אל תשקצו את נפשותיכם בכל השרץ השורץ, ולא תטמאו בהם ונטמתם בהם", (ויקרא יא, מג) ואחרי זה נאמר והתקדשתם והייתם קדושים... ולא תטמאו את נפשותיכם", (שם מד) למה חזר ונאמר ולא תטמאו את נפשותיכם, אחרי שכבר נאמר לפני זה? ומתרץ ש"ולא תטמאו" יכווין שצריכים ישראל להזהר לבל יכנסו לפיהם דבר איסור אפילו בהיסח הדעת... שכאן השוגג כמזיד, כי התיעוב יעשה מעשהו בנפש אדם אפילו בהיסח הדעת.

המאכלות אסורות שהיהודי אוכל מטמאות את נפשו, אפילו אכלם בשוגג, כמו האוכל דברים המזיקים לגוף, שאין הבדל אם אכלם במזיד או בשוגג, שגם אם אכלם בשוגג או בהיסח הדעת מזיקים הם, כך גם במאכלות המזיקות לנפש, אף אם אכלם בשוגג מזיקות הן.

ונטמתם בהם אל תיקרי ונטמתם אלא ונטמתם שזה מטמטם ואוטם את הלב להקב"ה מסופר על תלמיד של רבי חיים מוולוז'ין שהיה אחד מהעילויים שבישיבה שנסע לבית וכשחזר אחרי החג לא היה מצליח להבין את הלימוד בגמרא ושאל אותו רבי חיים אולי אכלת אוכל לא כשר וא"ל כן בדרך הייתי רעב ונכנסתי למסעדה של גויים.

הפרשה הראשונה לאחר חנוכת המשכן ועבודתו היא פרשת מאכלות אסורות, מה שמצביע על החשיבות וההקפדה הנדרשת בנושא זה, ועל החובה להתייחס למאכלות האסורות כעל רעל לנשמה.

פרשת מאכלות אסורות זוכה למקום נכבד בפרשתנו, ארבעים ושבע פסוקים האחרונים בפרשה מתארים בהרחבה את המותר והאסור הטמא והטהור, כאשר הפסוק הפותח מדגיש את הציווי לבני ישראל, (יא-א) "וידבר ה' אל משה ואל אהרן לאמר, דברו אל בני ישראל לאמר, זאת החיה אשר תאכלו מכל הבהמה אשר על הארץ..." ננסה להבין מדוע רק בני ישראל נצטוו על איסור מאכלות אסורות? כי אם מדובר באיסור כ"כ חמור, מדוע הוא לא חל גם על אומות העולם כמו שבע מצוות בני נח?

כותב הכף החיים שמאכלות אסורות גורמים לאדם לטבע רע, ובכוחם חלילה להוציא לתרבות רעה, ורוב עוץ הפנים שבדור הם תולדה של מאכלות אסורות, וכפי שביארו חז"ל על אלישע בן אבויה רבו של רבי מאיר בעל הנס, שיצא לתרבות רעה כשאחת הסיבות היא שכאשר הוא היה עובר במעי אמו, אמו עברה בסמוך לבית עבודה וזה והריחה מאכל אסור והתאוותה לו והאכילה ממנו, ומאכל אסור זה חדר לגופו כארס של נחש, וכאשר הוא עלה למדרגה גבוה ניכר הפגם ממאכל זה וגרם לו לצאת לתרבות רעה, כמו כן מובא בשם האריז"ל הקדוש, שמה שיוחנן כהן גדול נהיה צדוקי לאחר ששימש בכהונה גדולה שמונים שנה, זה מחמת מאכל אסור שאכל.

וכן פסק הרמ"א בשו"ע (יו"ד פא - ז) "לא יניקו תינוק מן הנוכריות אם אפשר מן הישראליות, שהלב נוכרית מטמאם הלב ומוליד לו טבע רע, וכן לא תאכל המינקת הישראלית דברים אסורים, וכן תינוק בעצמו כי כל זה מניק לו בוקנותו". וזו הסיבה שמשא רבנו נמנע מלאכול מהחלב של המניקות המצריות, כמוכא בחז"ל "פה שעתידי לדבר עם השכינה ינק דבר טמא?"

לכן כותבת התורה לגבי שור שנגח וחויב סקילה, "ולא יאכל את בשרו", אפילו שבשר שור מותר באכילה כאן אסור, מצד טבעו הרע של השור שלא ישפיע לרעה על האדם האוכל, כפי שכתב בספר נשמת חיים שהטעם למאכלות אסורות אינו מפאת הגוף, שהרי אנו רואים שהגויים אוכלים אותם והם חיים וחזקים מאוד, אלא טעם האיסור הוא מצד כי בשר הבעל חי הנאכל מתהפך לבשר האדם האוכל, ויקנה בכך טבע הדורס ומדת האכזריות, ומטמאים את הנפש השכלית ומולידים באדם כוח התאוה, ומגרשים ממנו כוח הטהרה והקדושה.

ורמז לזה מפורש בתורה, לאחר שאכל אדם הראשון ממה שנאסר עליו כתוב (בראשית ג' - ה) "ויתחבא האדם ואשתו מפני ה' אלוקים בתוך עץ הגן", והיינו כפירה במלא כל הארץ כבודו.

על הפסוק בפרשה (יא- מד מה) "כי אני ה' אלוקים והתקדשתם והייתם קדשים, כי קדוש אני ולא תטמאו את נפשתיכם בכל השרץ הרומש על הארץ", "כי אני ה' המעלה אתכם מארץ מצרים, שאלו חז"ל מדוע כאן נאמר המעלה ולא כמו בכל המקומות המוציאים? תנא דבי רבי ישמעאל, אמר הקב"ה אלמלא לא העלתי אתכם ממצרים אלא בשביל שאין מטמאים בשרצים כאשר האומות דיים, וזו מעלתכם.

מוסיף ה' יאור החיים" הקדוש, שגם מי שאוכל מאכלות אסורות בשוגג המאכל מטמא את לבו, כיון שזו מציאות, "כי הדם הוא הנפש". הרב אהרן קוטלר כותב שלא הוזהרו אומות העולם באיסור מאכלות אסורות, כי רק מי שהוזהרו בקדושה יתירה הוזהרו במצוות יתירות, לכן הכהנים בשל קדושתם הגבוה יותר חובת הריחוק מדברים טמאים גדולה יותר, כי הכתם ניכר לפי רוב הוזהר.

מסולח חיי היהודי שונים במהותם משל אומות העולם, שכן פרשת מאכלות אסורות חותמת את דבריה בפסוק (יא-מד) "והתקדשתם והייתם קדשים כי קדוש אני, ולא תטמאו את נפשתיכם בכל השרץ הרומש על הארץ", כלומר עצם ההתנזרות מאכילת שרצים מקדשת, והקב"ה דרש זאת מאתנו שנאמר (שמות יט-ו) "ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש", לכן תקנו לנו אנשי כנסת הגדולה לפני קיום כל מצווה, לברך "אשר קדשנו במצוותיו וציוונו" מפני שכל מצווה מקדשת ומציעדה את המקיימה בדרך העולה בית ה'.

ועם שבקיום מצווה זוכה האדם להתקדש, ובעשיית עבירה לפגום ולהכתים את נפשו, אולם לדעת חז"ל אין עוד עבירה המתמזגת בגוף ובנפש האדם כמו מאכלות אסורות, וכפי שדורשת הגמ' (יומא לט.) על הפסוק (יא-מו) "אל תטמאו בהם ונטמתם בהם" המילה ונטמתם מופיעה בתורה בכתוב חסר (א) ודרשו על כך חז"ל מכאן שמאכל אסור מטמא לבו של אדם, וזאת כאמור מפני שכאשר האדם אוכל דבר אסור אותו האיסור מתמזג בגופו והופך להיות חלק מגופו דמו ובשרו ולכן ההשפעה היא על כל אישיותו.

מפורסמת תשובתו של הרמב"ם לאותה מדינה ששאלה אותו בעניין תחיית המתים, שאלה שנדף ממנה ריח של כפירה, ועליה חתמו שבעים אלף מתושבי המדינה, הרמב"ם בקש מתלמידו רבי שמואל אבן תיבון שישבי להם, תוכן תשובתו הייתה, מי שנשמר ממאכלות אסורות נעשה דמו זך וטהור, ומוחו מסוגל להשיג את האמת האלוקית, לא כן, מי שמתמא את עצמו במאכלות אסורות, שאין כל פלא שייגרר לשיבושים באמונה ובדעות כזויות, ומאכל אסור יכול להיות גם מאכל כשר למהדרין, אלא שהוא נאכל ללא ברכה, או אם הוא גזול חלילה.

בעל "האמרי אמת" מביא בפרשת תזריע בשם הוזה"ק שדניאל ניצל מגוב האריות מפני שהיה נהר מאוד במאכלות אסורות על אף שהיה שר השרים והיה עליו צלם אלוקים שהאריות נרתעו מלהתקרב אליו, ובילקוט דניאל מובא שהקב"ה שלח אליו את חבקוק הנביא עם סעודה והיה זה לבליל הסדר, ועליהם נאמר "יראו את ה' קדושו כי אין מחסור ליראיו" "כפירים רשו ורעבו - ודורשי ה' לא יחסרו כל טוב".

בתחום מיוחד זה זוכים הצדיקים להגנה ולסייעתא דשמיא שלא יכשלו, כמוכא בתוספות (חולין ז). "אפילו בהמתן של צדיקים אין הקב"ה מביא תקלה על ידם" וכל שכן על הצדיקים עצמם, מעניין שכלל זה לא נאמר על אף עבירה אלא על מאכלות אסורות בלבד, וזאת מפני שהפגם בנושא זה כאמור חמור מאוד לכן הם זוכים לשמירה אפילו בשגגה שלא יכשלו. מסופר על רבי יהודה הנשיא (תוספות ע"ז - י.) ביום שנורה מלכות רומי על ישראל שלא ימולו את בניהם, והמלך את בנו אחת דתו להמית, מה עשה רבן שמעון בן גמליאל אביו, נכנס למקום צנוע בחדרי חדרים ומל את בנו, כששמע על כך שר העיר הלשין עליו אצל המלך, ונתן צו לשלוח את רש"ג ורעייתו הרבנית והרך הנימול לרומי לפני המלך, ומה שירצה המלך לעשות יעשה, יצא רש"ג ובני ביתו והגיע אל ארמון המלך אסורוס, בעודם ממתניים בפרוודור עד אשר יקראו אותם למלך, יצאה המלכה מחדרה וראתה את הרבנית שהכירה אותה מתמול שלשום, ושאלה אותה למה באה לארמון המלך, אמרה לה: המלכות גזרה עלינו שלא למול את בנינו, ובעלי ואני לא צייטנו לגזירת המלך, ועתה מגישים אותנו למשפט, לחשה המלכה באוזן הרבנית בואי אלי לחדרי, כשהגיעו לחדר המלכה, סיפרה לה המלכה לפני כעשרה ימים ילדתי את הבן שלי אנטונינוס, שימי את בנך יהודה בעריסתו של בני, וקחי את בני בחיקך, ותכחישו מכל וכל את קיום ברית המילה לבנך, וכך עשתה הרבנית, ותיקח את הילד אנטונינוס ותשיתוהו בחיקה, בינתיים בכה הילד אנטונינוס וביקש לינק, והרבנית הניקה אותו, לאחר מכן נקראו לחדר ארמונו של המלך, ויאמר המלך לרבן שמעון, מדוע עברת על גזרת המלכות ומלת את בנך, ענה רבן שמעון אדוני המלך מי הגיד לך שעברתי על גזרתך הנה הילד לפניך בדוק וראה אם מהול הוא, אם לאו, ויצו המלך לבדוק את הילד, והנה הוא ערל גמור, התפלא מאוד המלך על שר העיר, איך הוליד אותו שולל, והטריח לחנם את רבן שמעון נשיא ישראל ואת הרבנית והילד הנוול לבוא עד לארמון המלך, ויקצוף המלך מאוד וחמתו בערה בו, ויצו המלך לתלות את השר על העץ, ולפיים את נשיא ישראל בביטול הגזרה, ופטר את רבן שמעון ואשתו הרבנית לשלום, חזרה הרבנית לחדר המלכה לדרוש בשלומה, והחליפו את התינוקות שלהם, איש על מחנהו ואיש על דגלו, ובגלל אותו הלב טהור שניק אנטונינוס מן הרבנית נכנסה בו רוח טהרה והתגייב בצניעא על ידי רבנו הקדוש, ולמדו ממנו תורה, והיו ידידם אהובים כל ימי חייהם.

הרי לנו עד כמה מאכלות אסורות מזיקות לגוף ולנפש, ועד כמה מאכלים כשרים מועילים לקדושה לטהרה ולסייעתא דשמיא, ונסיים בפסוק "שומר פיו ממאכלות אסורות, ולשונו מלשון הרע שומר מצרות נפשו ה' יזכנו.

יהי רצון שדברים אלו יהיו לע"נ רבה של העיר אשדוד, ומי שהיה ממונה על מחלקת הכשרות בעיר במשך שנים רבות, הרב ישראל אליזרע זצ"ל שהשבת ימלאו 20 שנה לפטירתו ת.צ.ב.ה.